

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovo nábř. č. 34

728 81 Ostrava 1

V Brně dne 16. listopadu 2020
Ke sp. zn. **32 ICm 2312/2017**
(KSOS 25 INS 10525 / 2016)
Naše sp. zn. OKD26/Glo

Žalobce: **Ing. Lee Louda, Ph.D.**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka **Správa pohledávek OKD, a.s.**, IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „**Insolvenční správce**“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář, Hlinky 505/118, 603 00 Brno, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný č. 1: **New World Resources N. V.**, založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34239108 a registrována jako zahraniční společnost v britském obchodním rejstříku s britským číslem založení BR016952 a se sídlem na adrese 115 Park Street, Londýn, W1K 7AP, Velká Británie

Žalovaný č. 2: **Zdeněk Bakala**, nar. dne 7. února 1961, bytem Modrava 14, 341 92

Žalovaný č. 3: **Peter Kadas**, dat. nar. 27. února 1962, bytem NW3 1HP Londýn, 3 Streatley Place, Spojené království Velké Británie a Severního Irska

Žalovaný č. 4: **BXR Group Limited**, se sídlem PO Box 71 Road Town Tortola VG1110, British Virgin Islands

Žalovaný č. 5: **CERCL Mining B.V.**, společnost založená podle zákonů Nizozemí a registrovaná v holandském obchodním rejstříku pod číslem 34348220 se sídlem se sídlem Zuidplein 160, 1077XV Amsterdam

za účasti **Krajského státního zastupitelství v Ostravě**, se sídlem Na Hradbách 1836/21, 729 01 Ostrava 1

Vyjádření žalobce

Podepsáno elektronicky

Zasláno datovou schránkou

I. Úvod

1. Žalobci byl doručen přípis Krajského soudu v Ostravě, č.j. 32 ICM 2312/2017–444 spolu s vyjádřením žalovaného č. 4 ze dne 9. 9. 2020.
2. Žalobce tímto reaguje na vyjádření žalovaného č. 4, konkrétně na námitky žalovaného č. 4 ohledně naplnění podmínek pro uložení vysvětlovací povinnosti a dále též na námitky ohledně pasivní legitimace žalovaných.

II. Vysvětlovací povinnost

3. Žalobce ve svých dřívějších vyjádřeních navrhoval, aby soud uložil (mimo jiné) žalovanému č. 4 vysvětlovací povinnost spočívající v předložení účetních závěrek, všech rozhodnutí valných hrad o výplatě zisku (dividend) žalovaného č. 4 s opisy seznamů akcionářů od r. 2011 do současnosti spolu s doklady o výplatách zisku (dividend) za toto období. "
4. Žalovaný č. 4 v rámci svého vyjádření kromě jiného tvrdí, že nejsou splněny podmínky pro uložení takové povinnosti a namítá, že:
 - A) se žalobce nesnažil získat požadované dokumenty jinak,
 - B) je návrh založen na nepodložených domněnkách;
 - C) by předložením požadovaných dokumentů došlo k porušení obchodního tajemství žalovaného č. 4.

Ad (A)

5. Žalobce je přesvědčen, že **vyvinul dostatečnou aktivitu, která se mu jako insolvenčnímu správci dlužníka z České republiky rozumně a přiměřeně nabízí.**
6. Už ze samotné podstaty žalobcova procesního postavení v tomto řízení musí být zjevné, že nemůže disponovat konkrétními rozhodnutími, účetními záznamy a doklady vztahujícím se k jiné osobě než k samotnému dlužníkovi, jehož je insolvenčním správcem. Navzdory tomu je však též nepopíratelné, že koncernové uskupení představuje specifické postavení dlužníka vůči žalovaným. Již samy tyto specifické vztahy naopak podporují, proč nic nebrání uložení vysvětlovací povinnosti, když za běžného chodu okolností si jednotliví členové koncernu mnohdy cíleně požadované informace vzájemně poskytují. Žalobce však přesto uvedené informace získat objektivně nemohl, když je insolvenčním správcem výlučně dlužníka.
7. Podle mínění žalobce je též irelevantní tvrzení žalovaného č. 4 o tom, že žalobce nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby požadované dokumenty získal. Tvrzení žalovaného č. 4, podle něž měl žalobce možnost vstoupit do jiných řízení, v němž by minimálně k některým dokumentům získal přístup, je nutné vzhledem k okolnostem považovat za spekulativní a nezohledňující postavení žalobce. Žalobce v předmětném čase nemohl vědět, že by takové podklady mohly být v daném řízení k dispozici, což ostatně ani v současné době nelze považovat za doložené. I z vyjádření žalovaného č. 4 je zjevné, že by mu všechny potřebné dokumenty v rámci daného řízení stejně nebyly zpřístupněny, když sám žalovaný č. 4 hovoří pouze o části z nich.
8. Z pozice žalobce a jeho funkce insolvenčního správce též plyne, že svou funkci musí vykonávat s odbornou pečlivostí dle § 36 odst. 1 zákone č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**insolvenční zákon**“). Vzhledem k tomu, že s účastí řízení je spojeno mnoho jiných procesních povinností, **nelze usuzovat na nedostatečnou aktivitu žalobce pouze na základě případné účasti či**

neúčasti v jiném řízení. Žalobce musí zvažovat mnohé procesní aspekty vstupu do řízení a pouhá potence získání určitých dokumentů (byť by o ní žalobce vůbec věděl) nemůže sama o sobě ovlivnit takové rozhodnutí, respektive z něj nelze vyvozovat takové důsledky, k jakým dospěl ve svém vyjádření žalovaný č. 4.

9. Žalovaný č. 4 též konstatuje, že by byl uložením vysvětlovací povinnosti nepřiměřeně zatížen a že by takový postup vedl k narušení principu rovnosti stran a rovnosti zbraní. Taková námitka je však zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu (na niž bylo konkrétně odkazováno v předchozím vyjádření žalobce) a odbornou literaturou. Podle Lavického totiž **institut vysvětlovací povinnosti naopak slouží k reálnému naplnění principu poctivosti v civilním soudním řízení a principu rovnosti zbraní** (srov. LAVICKÝ, Petr. Důkazní břemeno v civilním soudním řízení. 1. vyd. Praha: Nakladatelství Leges, s.r.o., 2017, s. 86-88). Tomu ostatně přisvědčuje i judikatura Ústavního soudu, který jej např. ve svém nálezu ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 987/07, podřadil pod ústavní princip rovnosti zbraní, čímž jí přitom přisoudil i ústavněprávní rozměr: *„Vysvětlovací povinnost procesní strany nezatížené důkazním břemenem vychází z ústavního hlediska z principu rovnosti zbraní, který se nutně musí vztahovat i na shromažďování skutkového materiálu v řízení ovládaném zásadou projednací. Shromažďování skutkového materiálu iniciativou procesních stran může plnit svoji funkci jenom za předpokladu, že obě strany mají stejnou možnost přístupu k informacím důležitým pro objasnění rozhodných skutečností. Jestliže jedna z procesních stran nemá reálnou možnost získat potřebné informace, a je tedy postižena "informačním deficitem", je ohroženo nebo porušeno její právo na "spravedlivý proces".“*

Ad (B)

10. Žalovaný č. 4 vytýká, že žalobce nijak nedokládá své tvrzení a že je tedy jeho návrh založen pouze na domněnce. K tomu žalobce uvádí, že **aby mohl doložit a prokázat své tvrzení, potřebuje právě předmětné dokumenty**, jež označil v návrhu na uložení vysvětlovací povinnosti. Žalobce je přesvědčen, že skutková tvrzení tak, jak je předložil v odpůřci žalobě a případně konkretizoval v dalších vyjádřeních, poskytují základní a víc než dostačující rámec pro osvědčení skutkového stavu. K tomu, aby jej i prokázal, mu mají posloužit uvedené dokumenty, k jejichž předložení navrhoval uložit vysvětlovací povinnost. Žalovaný č. 4 logicky nemůže požadovat, aby nejprve prokázal své tvrzení, když právě z tohoto důvodu navrhuje uložení vysvětlovací povinnosti a na jejím základě chce dané tvrzení prokázat. Argument žalovaného č. 4 tak není případný a má prakticky povahu petitio principii, jelikož ve svém důsledku chce podmínit uložení vysvětlovací povinnosti výsledkem, ke kterému by měla směřovat.
11. V opakovaně citovaném usnesení Nejvyššího soudu (ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016) se jednoznačně hovoří o tom, že *„strana zatížená důkazním břemenem přednese opěrné body skutkového stavu a zvýší tak pravděpodobnost svých skutkových tvrzení.“* Není tedy nutné, aby žalobce prokazoval (či osvědčoval) svá skutková tvrzení, ale postačí předložení pouze tzv. „opěrných bodů skutkového stavu“. Opak by byl nelogický. Podle mínění žalobce je z předchozích vyjádření zjevné, že tento požadavek naplnil víc, než bylo nutné – nejenomže tedy zvýšil pravděpodobnost svých skutkových tvrzení, ale jeho vyličení skutkového stavu je dostatečně podložené, komplexní a nevyvolává nějaký zásadní nesoulad.
12. Sám žalovaný č. 4 uvádí ve svém vyjádření mnohá tvrzení, aniž by je jakkoliv dokládal. Argumentem pro to, proč není dán pro uložení vysvětlovací povinnosti, je podle žalovaného č. 4 i skutečnost, že podniká v mnoha jiných odvětvích, která nesouvisí s dlužníkem, že má i jiné podnikatelské aktivity apod. Byť tato tvrzení nijak neprokazuje, podle mínění žalobce by ani v případě jejich pravdivosti nebránila uložení vysvětlovací povinnosti. Již z odpůřci žaloby plyne, že žalovaný č. 4 je podle žalobce jedním z beneficentů odporovaných úkonů.

Není proto podstatné, jaké jiné příjmy má a v jakých odvětvích podniká, ale že získal z předmětných Rozhodnutí I a II prospěch. Otázku toho, v jakém rozsahu prospěch nabyt, má pak pomoci vyřešit předložení požadovaných dokumentů. Ačkoliv by tedy podle žalovaného č. 4 vydanými dokumenty nebylo stejně nic zjištěno a byla by jimi spíš potvrzena jeho tvrzení, snaží se za každou cenu zabránit jejich předložení. To ovšem opět zpochybňuje opodstatněnost argumentace žalovaného č. 4.

Ad (C)

13. Žalobce je nadále přesvědčen, že nic nebrání tomu, aby žalovanému č. 4 (a ostatně též ostatním žalovaným) bylo uloženo předložit příslušné dokumenty. Obzvláště je podle něj neopodstatněná výtku žalovaného č. 4, že by vydáním daných dokumentů bylo narušeno jeho **obchodní tajemství**. Žalobce má za to, že předmětné dokumenty nelze vzhledem k jejich charakteru považovat za chráněné obchodním tajemstvím, a i kdyby teoreticky chráněny byly, nejedná se o důvod pro odmítnutí jejich předložení.
14. V českém civilním procesním právu platí, že obchodní tajemství není zákonný důvod pro odmítnutí svědecké výpovědi, což se analogicky vztahuje i na odmítnutí předložení listin, jelikož i na tento způsob dokazování dopadá § 124 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OSŘ“). Viz LAVICKÝ, Petr et al. *Součinnost třetích osob při dokazování v civilním soudním řízení*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 75: „Vzhledem k tomu, že **povinnost mlčenlivosti o obchodním tajemství není obecně stanovena přímo zákonem, ale vyplývá ze smluvního ujednání mezi podnikatelem a osobami, které mají k obchodnímu tajemství přístup, je zřejmé, že se nejedná o zákonem stanovenou povinnost mlčenlivosti dle § 124 OSŘ.**“ Ačkoliv podle citované publikace v určitých případech je možné na základě obchodního tajemství odmítnout vypovídat (např. pokud by současně dané informace byly chráněny i advokátní povinností mlčenlivosti), nejedná se o tento případ.
15. V usnesení ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. 29 Odo 371/2005, Nejvyšší soud dovodil, že se účastník soudního řízení nemůže odvolávat na obchodní tajemství, aby tím zabránil poskytnutí podkladů soudnímu znalci. Jestliže k těmto závěrům dospěl k osobě znalce, tím spíš se uplatní při poskytnutí listin soudu: „*K poskytnutí ochrany nepostačuje pouze tvrzení, že předané podklady obchodní tajemství obsahují, ale společnost je povinna prokázat splnění podmínek § 17 obch. zák. (...) Teorie však dovodila, že [znalec] není oprávněn odmítnout sdělit obchodní tajemství soudu, neboť zákon neukládá povinnost zachovávat mlčenlivost o skutečnostech tvořících obchodní tajemství. Znalec však je povinen soudu včas sdělit, že při jeho výsledku je třeba učinit opatření k ochraně obchodního tajemství případně, bude-li nezbytné uvést skutečnosti tvořící obchodní tajemství ve znaleckém posudku, i to, že obsahem znaleckého posudku jsou skutečnosti tvořící obchodní tajemství (viz Štenglová, I., Drápal, J., Púry, F. Korbel, F. Obchodní tajemství. Praha. Linde 2005. s. 81 a násl.).*“ Principy ediční povinnosti podle § 129 odst. 2 OSŘ ve vztahu k obchodnímu tajemství se tak podle žalobce uplatní obdobně i při ukládání vysvětlovací povinnosti.
16. Nejvyšší soud v usnesení současně poukázal na různé jiné prostředky ochrany, které zákon poskytuje pro případy, kdy by mohlo být porušeno obchodní tajemství. Zejména má soud **možnost vyloučit veřejnost při soudním jednání** během něhož by obchodní tajemství mohlo být vyzrazeno, a to podle § 116 odst. 3 OSŘ. Blíže viz též Lavický et al., op. cit., s. 77: „*Povinnost mlčenlivosti o obchodním tajemství jsou povinny zachovávat i účastníci řízení.*“ Z výše citovaného rozhodnutí a odborné literatury plyne, že možné narušení obchodního tajemství však není způsobilý důvod pro odmítnutí samotného předložení listin. V případě předložení těchto listin má pouze soud přijmout patřičná opatření (zejména vyloučit veřejnost), není to však překážkou pro jejich použití v civilním soudním řízení.

17. Žalobce konkrétně navrhl, aby soud uložil žalovanému č. 4 vysvětlovací povinnost k předložení jeho účetních závěrek, rozhodnutí valných hromad o výplatě zisku s opisy seznamů akcionářů a doklady o výplatách zisku. Uvedené **dokumenty však podle žalobce ani nemohou v tomto případě naplnit definici obchodního tajemství**. Již například z české právní úpravy obchodního tajemství plyne, že se musí jednat o „**konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti**“ (§ 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Obdobně je obchodní tajemství upraveno na evropské či mezinárodní úrovni. Např. dle čl. 39 dohody WTO o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS) obchodní tajemství musí naplnit následující požadavky: informace nejsou obecně známy nebo **nejdou běžně dostupné, mají komerční hodnotu** a osoba podnikla odpovídající kroky, aby je udržela v tajnosti.¹
18. Napříč právními řády tak obecně panuje shoda v předpokladech pro to, aby byly určité informace nebo dokumenty předmětem obchodního tajemství. Obecně se musí se jednat o běžně utajované a konkurenčně významné informace. Nicméně dokumenty jako jsou výroční zprávy, výkazy zisku a ztrát, návrhy na rozdělení zisku **jsou běžně uveřejňované** ve veřejných registrech nebo jsou minimálně ze zákona dostupné na žádost. K tomu viz např. v českém prostředí § 66 písm. c) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů, ve znění pozdějších předpisů, podle nějž se do Sbírký listin ukládají mimo jiné „*výroční zprávy, řádné, mimořádné a konsolidované účetní závěrky, nejsou-li součástí výroční zprávy, stanoví-li povinnost jejich uložení do sbírky listin zákon upravující účetnictví osob a vyžaduje-li jejich vyhotovení jiný zákon, návrh rozdělení zisku nebo vypořádání ztráty a jejich konečnou podobu*“.
19. Nebo ustanovení 2:394 odst. 4 nizozemského občanského zákoníku, podle nějž má společnost povinnost zveřejnit výroční zprávu: „*A copy of the annual report, drawn up in de same language as the annual accounts or in Dutch, and a copy of the other data meant in Article 2:392, shall be published simultaneously with and in the same manner as the annual accounts.*“²
- Překlad: Kopie výroční zprávy vyhotovená ve stejném jazyce jako roční účetní závěrka nebo v nizozemštině a kopie dalších údajů uvedených v článku 2: 392 se zveřejňují současně s roční účetní závěrkou a stejným způsobem.*
20. Soudní dvůr Evropské unie ve věci C-136/11 Westbahn Management GmbH v. ÖBB-Infrastruktur AG (zejména bod 33 stanoviska generálního advokáta) nad rámec uvedeného též dovodil, že informaci lze považovat za chráněnou obchodním tajemství pouze tehdy, „*jedná-li se o informace týkající se obchodní činnosti podniku, jejichž zveřejnění by mohlo způsobit podniku vážnou újmu*“ (srov. též rozsudek ve věci T-353/94, Postbank v. Komise, bod 87). Ani tuto podmínku však předmětné dokumenty nesplňují a žalovaný č. 4 ani nijak nedovozuje, jak by mu uplatněním daných dokumentů v předmětném řízení mohla vzniknout újma (ostatně když by ani nebyly zveřejněny před širokou veřejností, ale maximálně před účastníky řízení).
21. Současně je zjevné, že žalobce jako insolvenční správce nefiguruje jako konkurence na stejném trhu jako žalovaný, aby nějakým způsobem chtěl využít uvedené informace. V celém řízení absentuje jakýkoliv soutěžní prvek, a i proto je argument utajovanosti požadovaných informací zcela irelevantní.

¹ Tyto podmínky byly prakticky kompletně přeneseny i do unijního práva, viz čl. 2 odst. 1 SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016, o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním.

² <http://www.dutchcivillaw.com/civilcodebook022.htm>

III.

K pasivní legitimaci žalovaných

22. Žalobce ve svých dřívějších vyjádřeních opakovaně dokládal, proč je přesvědčen o tom, že všichni žalovaní jsou pasivně legitimovaní, jelikož měli z odporovaných úkonů prospěch ve smyslu ust. § 237 insolvenčního zákona. Vyjádření žalovaného č. 4 nepřináší žádné nové argumenty nebo námitky, se kterými by se žalobce již dříve nevypořádal. Je však na místě alespoň korigovat nepřesné odkazy žalovaného č. 4 na judikaturu a odbornou literaturu, která by dle tvrzení žalovaného č. 4 měla potvrzovat jeho tvrzení o nedostatku pasivní legitimace. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný č. 4 citované pasáže judikátů nesprávně interpretuje, když slučuje pojmy „plnění“ a „prospěch“.
23. Ust. § 237 insolvenčního zákona explicitně říká, že *„povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch.“*
24. I usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 Cdo 363/2015, které žalovaný č. 4 citoval ve svém vyjádření, zásadně říká, že pasivně legitimovaný je i ten, kdo měl z neúčinného úkonu (pouze) prospěch: *„Odpověď na tuto otázku se přitom nepodává ani z § 240 insolvenčního zákona, nýbrž (především) již z ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona, ve spojení s ustanovením § 239 odst. 1 insolvenčního zákona. Lze si dobře představit i právní úkon (typicky smlouvu), jímž se dlužník zavazuje svému kontrahentovi, že poskytne plnění (bez přiměřeného protiplnění) třetí osobě (ve prospěch třetí osoby); srov. i ustanovení § 50 obč. zák., jež se od situace upravené § 332 odst. 1 obch. zák. liší požadavkem souhlasu takové třetí osoby. Proto ustanovení § 237 odst. 1 insolvenčního zákona vymezuje jako pasivně legitimované subjekty (jako nositele povinnosti vydat do majetkové podstaty dlužníkovo plnění z neúčinných právních úkonů) osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo osoby, které z něho měly prospěch.“*
25. Řečeno jinými slovy, Nejvyšší soud v dotyčném usnesení zdůrazňuje, že byť žalovaný např. nebyl stranou neúčinné smlouvy, je nadále pasivně legitimovaný. Jestliže pak judikát hovoří o „plnění z tohoto úkonu“, uvádí tuto frázi jako příklad jedné z možných situací, a tím již aplikuje obecné závěry na projednávaný případ. Daná část rozhodnutí tak představuje subsumpci pravidla na konkrétní skutkové okolnosti, není tedy již součástí tzv. „ratio decidendi“, ale patří k „obiter dictum“, které není možné aplikovat jako zobecnělé pravidlo pro další případy. Podle žalobce je naopak nutné vykládat § 237 odst. 1 v souladu s účelem daného ustanovení, jež má postihovat co nejširší okruh osob tak, aby bylo vždy možné veškeré plnění z neúčinných právních úkonů navrátit do majetkové podstaty dlužníka ve snaze o spravedlivé uspokojení všech věřitelů (v souladu se zásadami insolvenčního řízení). Proto je žalobce nadále přesvědčen, že všichni jím označení žalovaní jsou pasivně legitimovaní, jak dostatečně rozvedl ve svých dřívějších vyjádřeních a na které tímto ve zbylém odkazuje.

IV.

Závěr

26. Žalobce má za to, že z vyjádření žalovaného č. 4 v zásadě neplyne žádná nová opodstatněná námitka, která by bránila uložení vysvětlovací povinnosti či vyhovění odpůřčí žalobě.
27. Podle žalobce jsou naopak naplněny všechny podmínky pro uložení vysvětlovací povinnosti ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1711/2016. Žalobce totiž doložil, že objektivně a nezaviněně nemá k dispozici informace o skutečnostech významných pro rozhodnutí, avšak protistrana má požadované dokumenty k dispozici nebo by je alespoň mít měla, jelikož jí to ukládá zákon (žalovanému č. 4

konkrétně např. čl. 98 BVI Business Companies Act, 2004).³ Jsou tedy splněny všechny podmínky pro nastoupení vysvětlovací povinnosti.

28. Jak je též rozvedeno výše, žádná z námitek žalovaného č. 4 nepřináší nic nového pro posouzení jeho pasivní legitimace. Proto je žalobce nadále přesvědčen, že je dána rovněž pasivní legitimace všech žalovaných vzhledem k tomu, že z odporovaných úkonů prokazatelně měli prospěch.
29. V návaznosti na výše uvedené **žalobce trvá na svém žalobním návrhu uvedeném v odpůrčí žalobě** ze dne 5. 5. 2017 a stejně tak na svém **návrhu na uložení vysvětlovací povinnosti**.

Podáno s úctou

Za Ing. Lee Loudu, Ph.D.,

insolvenčního správce dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

³[https://eservices.gov.vg/gazette/sites/eservices.gov.vg.gazette/files/newattachments/G00760_BVI%20BUSINESS%20COMPANIES%20\(AMENDMENT\)%20ACT%202015%20\(2\).pdf](https://eservices.gov.vg/gazette/sites/eservices.gov.vg.gazette/files/newattachments/G00760_BVI%20BUSINESS%20COMPANIES%20(AMENDMENT)%20ACT%202015%20(2).pdf)